

Nem volt nehéz, akkor, az, hogy a népet szeresse oly külön, mint én vagyok.
Elefántcsont toronyból ballagóban megfogalmaztam mit is akarok.
Más izmusokkal együtt optimizmus volt benne? Hát ez korántsem talány!
..de más Rend volt, - nem ilyen undorító, mit most látni Ninive piacán.
A nép más volt, mondjuk inkább: lakosság.
Nép, s lakosság nem azonos szavak értelmükben! A jót akaró több volt..
(..bár színlelőkből is bőven akadt, s olyanokból, akik, - miért tagadnánk? - csak azt várták: jöjjön a pillanat, s akkor Hazát, amely többségnek érdek, önhasznukra átalakítanak.
Utóbbihoz, persze, törpécske ország egymagában túllontúl picike, s a lakosságban akkor nép is ott volt, és Rend a rend, s helyén a nép szíve.)

Ma néhány különknél csak az Igazság.
Szakadéknál bámuló birkanép..
Miért is nem vagy becsületes pásztor, múltat értő, magyar értelmiség?
Más lett a rend, igen, igen, de mégis, miért lapulsz, mikor csaló szavak a légből szállnak, s primitívség szór szét szégyentelenül hazugságokat?

Nem tagadom, hogy más népet szerettem,
- s azt szeretem ma is. Lement a nap.
A fenyők átsétálnak a sötéthez.
Bezárom elefántcsont tornyomat.
A mai nép? Jó volna tenni érte,
s ha tehetnék, tennék, - bár megvetem:
nem nyitja fel szemét a mai fertő,

s kiáltó múlt, véres történelem.

(2013)